

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26.4.2017 **odvolání** obžalovaného N. N., nar. XXXXXv XXXXX, bez pracovního poměru, bytem trvale XXXXX, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 9.3.2017, č.j. 11T 23/2017-96 a rozhodl **t a k t o**:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **z a m í t á**.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem Městský soud v Brně uznal obžalovaného vinným přečinem týrání zvířat dle § 302 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku, jehož se obžalovaný dopustil v období asi 14 dnů trvající až do dne 5.11.2016 na návštěvě u svého bratra Š.B., kde opakovaně užil násilí vůči štěněti psa rasy amerického stanfordského teriéra slyšícího na jméno Gucci, kterého napadal tak, že se ozývaly rány, kňučení a sténání štěněte, kdy poslední napadení v noci ze 4. na 5.11.2016 bylo provedeny kopy, údery a nárazy, které měly za následek rozsáhlá zranění, v důsledku nichž došlo k úmrtí psa tak, jak je podrobně popsáno ve skutkovém ději napadeného rozsudku, přičemž obžalovaný se tohoto jednání dopustil i přesto, že byl za takový čin odsouzen Okresním soudem v Kroměříži ze dne 17.5.2016 sp. zn. 2T 150/2015.

Za to mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, kdy byl dle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazen do věznice s dozorem.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání prostřednictvím svého obhájce, které odůvodnil tím, že pes kňučel i při hře, nebyl nijak fyzicky napadán, obžalovaný svoji vinu kategoricky popřel a jako alternativu možného způsobení zranění psa uvedl, že mu tyto zranění způsobil jeho bratr Š.B., který kvůli svému zdravotnímu postižení nosí těžké zdravotní boty, a kopnutí těmito botami by mohlo mít devastující účinky, popřípadě vliv prostředku Savo na psa. Namítá tudíž pochybnosti o správných skutkových zjištěních a dožaduje se zproštění.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal dle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Odvolací soud má za to, že soud I. stupně dospěl ke správným a úplným skutkovým zjištěním na základě důkazů provedených u hlavního líčení. Soud I. stupně se podrobně zabýval důkazní situací vyplývající nejen z obhajoby obžalovaného, ale i z provedených důkazů a to z výslechu a fyzického kontaktu u hlavního líčení s bratrem obžalovaného Š.B., rovněž tak z výpovědi svědkyně J. B. a zejména pak ze závěru odborného vyjádření Státního veterinárního ústavu Olomouc a z ohledání místa činu. Všechny provedené důkazy pak soud I. stupně zhodnotil jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Soud I. stupně své skutkové i právní závěry přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil a při svém rozhodování postupoval v

souladu s ust. § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu. Rozsudek soudu I. stupně je logický bez jakýchkoliv rozporů a řízení, které jeho vydání předcházelo, rovněž netrpí žádnými vadami.

Je nutné poukázat na to, že obžalovaný v rámci svého odvolání v podstatě opakuje svou obhajobu, s níž se již vypořádal soud I. stupně, přičemž hodnocení důkazů, je jeho výsadním právem a odvolacímu soudu nepřisluší zasahovat do takového hodnocení důkazů, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky. To však odvolací soud nezjistil. Rovněž krajský soud má za prokázané trestní jednání obžalovaného zejména vzhledem k výpovědi svědkyně J. B., která je sousedkou bratra obžalovaného. Z výpovědi této svědkyně je zcela zřejmé, že 14 dní před úmrtím psa se začaly z bytu ozývat rány, kňučení a sténání štěněte. Odvolací soud považuje za nutné upozornit, že to je právě doba, kdy se obžalovaný N.N. nastěhoval ke svému bratrovi a pobýval zde na návštěvě. Do té doby sousedka nezaznamenala žádné rány ani nic jiného podezřelého. Sousedka jasně popsala, že slyšela rány odpovídající kopu, nebo hození psem o zeď a ve vzteku nadávání „neser mě!“. Svědkyně se začala o toto jednání zajímat, domáhala se ukázaní psa, avšak k tomuto se obžalovaný i jeho bratr stavěli laxně. Nicméně když jej potkala na chodbě, viděla na štěněti změnu chování. V podstatě každý večer po celou dobu, kdy byl obžalovaný na návštěvě u svého bratra, slyšela samé rány, kňučení psa a nadávky. Pokud se obžalovaný hájí tím, že snad mohlo k úmrtí dojít jiným způsobem a to např. použitím prostředku Savo, toto je zcela vyloučeno a v rozporu se závěry odborného vyjádření Státního veterinárního ústavu Olomouc. Zde jsou popsána rozsáhlá zranění, zejména v oblasti břicha s devastačním poraněním jater a úhynem psa následkem traumatu, které je popsáno. K úhynu došlo v řádu minut až desítek minut po traumatu. Charakter traumatu odpovídá vícečetnému traumatu, tj. údery, nárazy, kopy apod. Pokud obžalovaný v návaznosti na to tvrdí, že by tohoto jednání se dopustil vůči psovi jeho bratr Š.B., je toto jednak nelogické a jednak i fyzicky vyloučené. Je nutné konstatovat, že Š.B. je vážně zdravotně postižen, je v invalidním důchodu, má částečně ochrnuté horní a dolní končetiny. Ujde pouze kousek a je zřejmé, že není vůbec schopen vyvinout takovou fyzickou aktivitu, jako jsou např. kopy, neboť má obrnu dolních končetin, která mu neumožňuje ohýbat nohy v kolenou a v kotnících a dělat prudké pohyby, o čemž se soud I. stupně sám přesvědčil u hlavního líčení. Tudíž jedinou možnou osobou, která mohla psovi způsobit rozsáhlá poranění v důsledku mnohočetného traumatu, tzn. údery, nárazy a kopy je jen a pouze obžalovaný. Nelze pak přehlédnout, že obžalovaný má zcela jistě sklony k takovému jednání, když už jednoho psa utýral, jak vyplývá z odsouzení ve věci Okresního soudu v Kroměříži ve věci sp. zn. 2T 150/2015.

Všechny provedené důkazy a i trestní minulost obžalovaného tedy jednoznačně svědčí o jeho vině, když svým jednáním naplnil přečin týrání zvířat dle § 302 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku, neboť týral zvíře zvlášť surovým a trýznivým způsobem, byl za takový čin v posledních třech letech odsouzen a potrestán a způsobil týranému zvířeti takovým činem smrt. Nad rámec tohoto považuje odvolací soud za nutné konstatovat, že je zcela zavrženíhodné chování obžalovaného, který nejenom že svou vinu popírá, ale ještě svaluje vinu na svého invalidního bratra, pro kterého mělo štěně psa, kterého mu utýral, velký význam, obzvlášť vzhledem k tomu, že se jedná o invalidní osobu.

Ohledně uloženého trestu soudu I. stupně správně přihlédl ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem a k okolnostem spáchání trestného činu. Zejména odvolací soud poukazuje na již shora uvedené zavrženíhodné jednání obžalovaného, u kterého zcela absentují jakékoliv polehčující okolnosti. Naopak se jedná o speciálního recidivistu, který se totožného jednání dopouští ve zkušební době podmíněného odsouzení. Odvolací soud tedy uložení trestu při polovině trestní sazby považuje za zcela oprávněné a odpovídající všem přitěžujícím

okolnostem, když respektuje rozhodnutí soudu ohledně zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice dle § 56 odst. 3 trestního zákoníku.

Odvolací soud tedy potvrdil rozsudek soudu I. stupně, u něhož neshledal žádné procesní, skutkové ani právní vady a proto odvolání obžalovaného jako nedůvodné bylo zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-1) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč**. (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 26.4.2017

Mgr. Zdeněk Lukovský v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Brázdová

Vypracovala:
Mgr. Šárka Dufková